

си направимъ съ тоя простъ невзискателенъ картофъ, който слагаме всѣки день на нашата трапеза? Разбира се, става дума за опити, които можемъ да си направимъ у дома, безъ да сме химици, безъ да имаме работилница (лаборатория) — опити, които може да направи всѣки прогимназиаленъ ученикъ.

Да разрѣжемъ на две единъ сваренъ картофъ. Да вземемъ отъ домашната аптека шишето съ йодовата тинктура — тая тъмно-кафява течность, позната на всички. Да налѣемъ вода въ кафяна чашка и да капнемъ въ нея една капка йодъ. Получаваме свѣтло-жълта течность. Следъ това да намажемъ съ тая течность вжтрешността на нашия разрѣзанъ сваренъ картофъ. Какво очаквате? Може би, картофътъ ще се боядиса жълто или кафяно? — Не. Той се оцвѣтява синьо-виолетово. Това оцвѣтяване се дължи на скорбѣлата. Така чрезъ йода познаваме, кжде има скорбѣла и обратно: чрезъ скорбѣлата — кжде има йодъ.

Да направимъ другъ опитъ. Вземаме малко сокъ отъ разрѣзанъ и сваренъ картофъ. Една малка капчица отъ тоя сокъ капваме върху кжсъ стъкло. Върху него капваме още нѣколко капки вода. Полученото не представя нищо особено: капка мжтна вода. Къмъ тая капка мжтна вода насочваме силенъ снопъ свѣтлина. Какъ става това? Много просто. Електрическата лампа, която се намира на писалищната маса, обвиняваме съ тъмна хартия, върху която е изрѣзана предварително дупка, колкото едно левче. Подъ получения свѣтлиненъ снопъ слагаме стъклената плочка съ картофения разтворъ. Ако се вгледаме добре, ще можемъ да видимъ безъ микроскопъ невидимитѣ иначе съ просто око микроскопични нишестени зрънца. Подобно явление имаме и съ невидимитѣ пращинки, които виждаме тогава, когато слънчевъ лжчъ мине презъ тъмна стая. Ако разгледаме внимателно нашата картофена капка, ще видимъ, че малкитѣ нишестени зрънца не стоятъ мирно. Тѣ непрекъснато се движатъ,